

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 25.

Tredie Session.

27de Møde.

Tirsdagen den 18de November.

(Fort.)

H. P. Hansen: Jeg skal ikke komme tilbage til den udførlige Discussion, som denne Sag allerede har foranlediget, men kun tillade mig med et Par Ord at understøtte det Ændringsforslag, som af 4 af Thingets ærede Medlemmer tilligemed mig er stillet, og som har været trykt omdeelt paa De Herrers Bladser. Det vil let sees, at derved ikke tilsigtes nogen Forandring i det allerede vedtagne Lovforslag, men at det alene gaaer ud paa, at der til § 3 skal føies et Tillæg, som tilkjendegiver, at den samme Rettighed, som ved Paragraphen er tilstaaet alle Albryggerier paa Landet, skulde ogsaa gjælde for Albryggerierne i Kjøbstæderne, Kjøbenhavn derunder indbefattet. Det vil maaskee siges, at et saadant Tillæg behøves ikke, og at det er en Rettighed, som man maa antage, at Kjøbenhavn og Kjøbstæderne allerede ere i Besiddelse af; men jeg skal tillade mig at bemærke, at det er en Indvending, som ogsaa er bleven gjort, og som det forekommer mig med god Føie, af en meget vægtig Stemme her i Thinget mod selve § 3 i Lovudkastet, at nemlig denne Ret for Albryggerier paa Landet til at affætte deres Al i visse Retninger, navnlig til Huusholdningsbrug og til dem, som ville handle dermed, behøvede man slet ikke at optage i Lovudkastet, fordi det er Noget, som maatte antages at følge af sig selv. Det vilde naturligviis være meget besynderligt, naar der er givet Tilladelse til en vis Næringsvei, at det da ikke skulde være den Bedkommende tilladt at afhænde sine Producter til dem, som komme for at købe dem af ham. Det staaer altsaa temmelig klart for mig, at denne Bestemmelse og Berettigelse i § 3 maa gaae ud paa noget Andet og Mere, end en saadan Af-

sætning; den gaaer ud paa Ret til at indføre og affætte Al i Kjøbstæderne, altsaa maa den ogsaa omfatte en anden Affætningsmaade end den, som er begrundet til blot at sælge til dem, som komme og købe Producterne hos dem. Det er det, som jeg troer, der muligt kan give Anledning til nogen Tvivl for Kjøbstædernes Bedkommende, om ogsaa Albryggerne i den ene Kjøbstad have Ret til saaledes ganske i Almindelighed at føre med deres Al til en anden Kjøbstad og der at affætte Allet paa enhver Maade, naturligviis som ikke stred mod de Politihensyn, som der maatte være gjældende. Jeg troer, at det er onskeligt, at der er en saadan fuldkommen Affætningsfrihed, at man ikke i Næringslovene drager snævre Grændser, men lader Affætningsfriheden bliver saa udstrakt, som muligt; men jeg troer, at det er onskeligt, at enhver Tvivl i saa Henseende bliver hævet, og det er navnlig den Betragtning, at der muligen i Kjøbstæderne og navnlig hos de Næringsdrivende der af denne Klasse kunde opstaae Tvivl om, hvorvidt de have en saadan almindelig Berettigelse, der bringer mig til at ansee det for onskeligt, at det, ligesom det udtrykkeligt er udtalt for Landets Bedkommende i Loven, saaledes ogsaa maatte udtales for Kjøbstædernes Bedkommende. Jeg føler mig saameget mere opfordret til at foreslaae at optage en saadan Bestemmelse, som der i vor tidligere Lovgivning turde maaskee i flere af de derhenhørende Love finde nogen Modsatning Sted i den Maade, hvorpaa Næringsforholdene ere ordnede i By og Land. Det forekommer mig derfor onskeligt ved en ny Lov af denne Beskaffenhed at søge at fjerne alle saadanne Modsatninger, og dette vil kunne finde Sted derved, at man udtrykkeligt tilkjendegiver, at Næringsdrivende i Kjøbstæderne skulde have de samme Rettigheder, som Næringsdrivende af samme Slags